

overensstemmende med hele Karakteren af Regeringens Forslag, at jeg i høj Grad vilde ønske, at de Herrer havde fundet Tilslutning i dette deres Standpunkt. Jeg tror, at hvis der havde kunnet samles et Flertal om dette Ønske, vilde dette have haft en meget væsentlig Betydning for Forslagets Gennemførelse, navnlig, fordi jeg tror, at det væsentlig vilde forringe Betydningen af den Anke og Indvending, der er rejst angaaende Brændevinsskatten ude omkring i Landet — den Anke nemlig, at det er en ny Statsskat — naar det bliver klart for Befolkningen, at der ikke er Tale om en ny Skat som saadan, men om, at hvad der kommer ind ud over det, Statskassen afgiver, skal tilfalde Kommunerne. Jeg beklager derfor meget, at de to Herrer ikke have faaet saa megen Støtte i Udvalget, at de have anset det for rigtigt at fremsætte et Ændringsforslag, men jeg vil dog bede dem om at fastholde denne Tanke og søge at bringe den frem ved Lejlighed, thi det er min Overbevisning, at netop den til syvende og sidst vil blive den Redningsplanke, der vil komme til at bære disse store Skattereformer frem gennem Tingene. Før den Erkendelse trænger igennem, at ikke Staten, men Kommunen skal tjene paa disse Love, tror jeg ikke, man naar til Enighed.

Jeg kan ikke se, at Flertallets Ændringsforslag i nogen Maade forbedre Regeringsforslaget; derimod er det mig fuldstændig klart, at flere af dem i alt Fald i høj Grad forøge Vanskeligheden ved at komme til Forstaaelse. Om det ny Forslag, at ombytte Formueskatten med en Kapitalskat, skal jeg ganske kort sige, at jeg erkender, at der er noget tiltalende ved Tanken, og at en saadan Skat, navnlig naar den blev ordnet paa den rette Maade, havde Betingelsen for heldigt at kunne træde i Stedet for en Formueskat. Men jeg tror dog, man gavner Sagen bedst ved i Øjeblikket ogsaa i denne Henseende at blive staaende ved Regeringslovforslagets Bestemmelser.

Jeg er en absolut Modstander af at sammenkoble de to forelagte Lovforslag med adskillige andre, saaledes at de alle skulle vedtages samtidig. Og det er ikke, fordi jeg i mindste Maade undervurderer Toldlovens Betydning; jeg anser den tværtimod for at være den vigtigste af disse Love, thi er der noget, der rammer Landbruget haardt, er det netop vor forældede Toldlov; den rammer det ganske anderledes haardt end vore forældede Skattelove. Men paa den anden Side maa det

erkendes, at netop med Hensyn til den staa Interesserne saa skarpt over for hinanden, at jeg ikke øjner nogen Mulighed for i en overskuelig Fremtid at komme til en Forstaaelse. Jeg fatter slet ikke, hvorfor man absolut skal lægge de to andre Love hen og sige: de kunne og bør ikke gennemføres, saa længe Toldloven ikke ogsaa bliver gennemført. Hvorfor tager man ikke disse to Love, som ere et betydeligt Fremskridt, og som Befolkningen vil være glad ved? Hvis, som jeg har hørt udtale, Skattelovene og Toldloven gensidig ville hjælpe hinanden igennem, kunde jeg forstaa denne Sammenkoblings-tanke, men det er jo netop ikke Tilfældet. Hvis det var saaledes, at de Folk, der være Modstandere f Eks. af Toldloven, være Venner af Skattelovene, eller omvendt, kunde jeg forstaa, at man sammenkoblede dem, idet man raisonnerede som saa: Nu kunne vi slaa en lille Handel af om disse to Love, saa faa vi dem igennem begge to. Men Forholdet er dog faktisk det, at det er de samme, der ere Modstandere af begge Lovene, og de samme, der ere Tilhængere af begge Lovene, og saa forstaaer jeg ikke, hvorledes det kan bidrage til at gennemføre noget, at man kobler dem sammen. Hvis et Par Mænd have en Strid om et Punkt, vil det høje Ting sikkert erkende, at det vilde være en saare aparte Maade at faa disse Mænd forligte paa, hvis man kastede to—tre andre Stridspunkter ind imellem dem. Jeg tror, det er rigtigt først at faa det ene Punkt afgjort og saa tage de andre op. Og for øvrigt forstaaer jeg ikke, hvorfor man ikke med fuld Kraft, efter at disse Love ere gennemførte, som der virkelig er Sandsynlighed for at faa gennemført, kan optage Forhandlingerne om de andre ogsaa vigtige Love. — Med disse Bemærkninger vil jeg sige, at jeg ikke kan stemme for Flertallets Ændringsforslag, men maa anbefale det høje Ting at vedtage Regeringens Forslag uforandret.

Madsen-Mygdal: Jeg har tilladt mig at forlange Ordet paa ny i Anledning af nogle Udtalelser, der ere faldne fra enkelte Medlemmer og fra den ærede Finansminister, foranlediget ved de Bemærkninger, jeg gjorde i mit første Foredrag. Det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Breinholt-Vandborg) mente, at det var ubeføjet af mig at sige, at det ærede Flertal nu havde fjernet sig fra Maalet, og at vi nu være fjernere derfra end før. Jeg vil tillade mig at hævde, at min Betragtning er